https://nrat.ukrintei.ua/reviews/reczenziya-na-knygu-mariyi-margulis-bila-kimnata/

Рецензія на книгу Марії Маргуліс «Біла кімната»

Посилання на текст у НРАТ

https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0224U001821

Реєстраційний номер

0224U001821

Актуальність

полягає в тому, що вона висвітлює важливі теми сучасності — пошук ідентичності, проживання травми, зцілення та щирість у стосунках. Вона відгукується на запити молодого покоління, особливо жінок, яким близький досвід внутрішніх криз і переосмислення себе. Крім того, рецензія підтримує нову українську літературу й звертає увагу на важливість голосів, що говорять про вразливе й особисте в естетичній, але доступній формі.

Загальна характеристика

Марія Маргуліс — яскраве ім'я серед нової хвилі українських авторок. Її проза — чесна, вразлива, психологічно насичена. «Біла кімната» — це перша книга письменниці, однак вона вже вражає рівнем емоційної глибини, складною структурою переживань героїв та влучним стилем письма. Цей твір залишає по собі не лише сильне враження, а й відлуння довгих роздумів після прочитання. У центрі оповіді — головна героїня, ім'я якої читач дізнається не одразу, і це не випадковість. Протягом всієї книги вона ніби знаходиться в пошуках власної ідентичності, намагаючись розібратися у собі, в минулому, у стосунках із близькими людьми — передусім із матір'ю, сестрою та чоловіками. Її історія — це історія травми, зростання, мовчань і проривів, що торкається найтонших струн душі. «Біла кімната» — це і простір, і метафора. Це умовне місце, куди потрапляє героїня, де вона опиняється сама з собою, відгороджена від реального світу, шуму, тиску ззовні. Але водночас — це кімната пам'яті. У ній звучать голоси минулого, відлуння подій, які сформували її внутрішній світ. Книга побудована як подорож цим простором — із болем, паузами, поверненнями і новими зізнаннями самій собі. Серед ключових персонажів — мати, яка одночасно є джерелом любові й болю; сестра, що ніби живе іншим життям, але також проносить власні травми крізь мовчання; і постаті чоловіків, кожен із яких стає або проекцією втрати, або спробою знайти безпеку. Усі вони не просто супутники головної героїні — це частини її внутрішньої кімнати, фрагменти спогадів, страхів, потреб. Цікаво, що кожен другорядний персонаж — ніби окремий вимір героїні, її дзеркало або її тінь. Сюжет книги не є лінійним — це радше фрагментарна оповідь, побудована на емоційних сплесках,

ретроспективах, зупинках і роздумах. Вона не вимагає від читача чіткого аналізу подій, але пропонує глибоке співпереживання. Книга рухається в ритмі внутрішнього голосу — неспішно, болісно, дуже по-людськи. Зовнішні події часто подані пунктирно — набагато важливіше те, як вони відлунюють у психіці героїні. Це психологічна проза, де головним «простором дії» стає не вулиця чи квартира, а людське «я». Мова Маргуліс — чутлива, виважена, без надміру художніх засобів, але з точною інтонацією. У тексті немає надлишку пафосу, але є естетика простоти й правди. Письменниця майстерно тримає баланс між ліризмом і реалізмом. Її стиль — це чіткість, оголеність, безпощадна чесність. Читач часто відчуває, ніби читає не вигадку, а чиюсь реальну сповідь — настільки все щиро і близько. Важливий акцент книги — тема травматичного досвіду та зцілення. «Біла кімната» не пропонує готових відповідей, не романтизує біль, але й не залишає в темряві. Героїня вчиться називати свої почуття, дозволяти собі пам'ятати й говорити. Це повільний шлях, але саме в цьому — її визволення. І це той процес, який відгукнеться багатьом читачам, особливо молодим жінкам, що переживають подібні розломи в собі. Окремо варто згадати і про авторку. Марія Маргуліс — молода українська письменниця, яка здобула популярність у соцмережах завдяки коротким прозовим фрагментам і текстам, що легко впізнати за стилем — щирим, відкритим, часом болісно-голим. Її присутність в Instagram і публічне читання текстів — це не лише сучасний формат, а й можливість створити справжній діалог із читачем. У добу цифрової літератури це — справжня цінність. Загалом «Біла кімната» — це важливий голос нової української прози. Це книга, яку не хочеться назвати просто «цікавою» чи «емоційною». Це книга-стан. Книга-пригадування. Книга, яку читаєш із тремтінням, бо впізнаєш у кожному рядку щось своє. Вона не про вигаданий сюжет, а про справжнє переживання, яке хоч раз проходить кожен із нас.

Цінність (наукова, практична)

Практична, літературна

Недоліки та дискусійні положення

.

Загальний висновок

.

Рецензент

Ім'я та прізвище -

Науковий ступінь: -

Вчене звання: -

Посада: .,

Профіль верифіковано за належністю до Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

2025-05-18

Інформація з офіційного вебпорталу Національного репозитарію академічних текстів